

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes felszámolója** (...) felszámoló megbízásából eljáró **felperes jogi képviselője** (...) által képviselt **felperes neve** (1039 Budapest, Boglár u. 12.) felperesnek, a **alperes jogi képviselője** (...) által képviselt alperes neve (...) alperes ellen, vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perben - melyben felperes oldalán beavatkozott a **felperesi beavatkozó jogi képviselője** (...) által képviselt **felperesi beavatkozó neve** (...) beavatkozó - a Fővárosi Törvényszék 2015. szeptember 17. napján meghozott 5.G.40.830/2014/33. számú ítélete ellen az alperes részéről 35. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2016. február 3. napján megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, fizessen meg a felperes részére 15 napon belül 200.000 (Kétszázezer) +ÁFA forint másodfokú perköltséget, valamint az állam javára az illetékes adóhatóság külön felhívására 1.143.504 (Egymillió-száznegyvenháromezer-ötszáznégy) forint másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék a 33. sorszámú ítéletében megállapította, hogy az alperes a felperesi társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően ügyvezetési feladatát nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a felperesi társaság vagyona 26.000.000 forintra csökkent. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 14.293.787 forintot és 635.000 forint perköltséget, valamint a felperesi beavatkozónak 381.000 forint perköltséget, az államnak pedig külön felhívásra 893.000 forint illetéket.

Tényként állapította meg, hogy az alperes 2008. június 26-tól a felszámolási eljárás kezdetéig a felperesi társaság önálló aláírási joggal rendelkező ügyvezetője volt.

A felperes elleni felszámolást az adóhatóság, mint hitelező kezdeményezte 2010. január 29-én 10.562.614 forint adó és bírság jogcímű tartozás megfizetésének elmulasztása miatt. A felszámolás közzétételére 2010. május 31-én került sor, kijelölt felszámoló a **felperes felszámolója** lett.

A felszámoló több hitelező részéről összesen 14.293.787 forint összegű hitelezői igényt vett nyilvántartásba, majd 2011. augusztus 31. fordulónappal elkészítette az adós felszámolási közbenső mérlegét, melyből megállapítható, hogy vagyonnal nem rendelkezik, a felszámoló díját is csupán részben fedezi a hitelezők által befizetett nyilvántartásba vételi díj. Az adós - fenti tartalmú - közbenső mérlegét a felszámolási ügyben eljáró Fővárosi Törvényszék a 2012. március 28-án kelt 35.Fpk.01-10-001087/29. számú végzésével jóváhagyta.

A felperesi társaság fő tevékenysége fodrászat és szépségápolás volt. Működése során szerzett bevétele azonban nem volt elegendő a jelentős összegű bérleti díj és rezszi költség kiegyenlítésére,

fokozatosan fizetéseképtelenné vált. Már a 2008. üzleti évben meghaladta a vagyonát a kötelezettségeinek mértéke, likviditási helyzete a 2009. üzleti évben tovább romlott.

A felperesi társaság 2010. január 5-én visszavételezett a társaság pénztárába egy korábban kifolyósított 5.000.000 forint összegű kölcsönt, valamint 2.500.000 forint elszámolási előleget, és további árbevétele is volt, mely pénzeszközök terhére 2010. január 31-én bruttó 20.000.000 forint (nettó 9.666.201 forint), továbbá 2010. március 31-én bruttó 6.000.000 forint (nettó 3.105.748 forint) összegű bérkifizetést teljesített az alperes részére.

Az alperes ellen a felszámoló 2011. július 21-i feljelentése alapján csődbűncselekmény és adócsalás gyanúja miatt büntető eljárás indult, mely a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 5.B.23.211/2011. ügyszám alatt van folyamatban. A felszámolás során a Nemzeti Adó és Vámhivatal a hitelezői igényét 2011. november 24-én kelt megállapodással a felperesi beavatkozóra engedményezte.

A felperes a keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a felperesi társaság vagyona 26.000.000 forinttal csökkent. Kérte tovább, hogy a bíróság kötelezze az alperest 14.293.787 forint hitelezői igény, valamint a perköltség megfizetésére.

Az alperes elsődlegesen kérte a per felfüggesztését az ellene folyó büntető eljárás jogerős befejezéséig. Érdemi védekezésében a felperes keresetének elutasítását és perköltségben marasztalását kérte. Tagadta, hogy a társaság a részére 26.000.000 forint bérkifizetést teljesített volna. Arra hivatkozott, hogy a bérkartonon a fenti kifizetéseknel az aláírása nem található. Hangsúlyozta továbbá, hogy a felperes magasabb összegű marasztalást nem követelhet, mint amekkora összeget nettó összegben állítólagosan felvett, továbbá megállapítási keresettel együtt marasztalási keresetet nem terjeszthet elő, mert a kereset benyújtásakor még a Cstv. 33/A. § (7) bekezdése nem volt hatályos.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak ítélte.

Az általa rögzített tényállást a csatolt okiratok, valamint a büntető eljárásban beszerzett, és jelen eljárásban a per anyagává tett és bizonyítékként értékelt **1.szakértő** igazságügyi szakértő szakvéleménye, valamint **1. tanú** tanú vallomása alapján állapította meg.

Az eljárás felfüggesztésére irányuló alperesi indítványt nem találta megalapozottnak. Kifejtette, hogy a büntetőjogi felelősség alapvetően különbözik a polgári jogi felelősségtől, mert az előbbi vizsgálata az ártatlanság vélelmére alapítottan, az utóbbi vizsgálata pedig a Pp. 164. §-ban meghatározott bizonyítási kötelezettség és a Pp. 3. § (3) bekezdésében rögzített bizonyítási teher alapján történik. Ebből adódóan alperest terhelő bizonyítási kötelezettség sikertelensége esetén alperes polgári jogi felelőssége megállapítható abban az esetben is, ha a büntetőjogi felelőssége megállapítására nem kerülhet sor. Erre tekintettel a büntető eljárás jogerős befejezése a polgári per eldöntése szempontjából nem minősül előkérdésnek a Pp. 152. § (1) bekezdése értelmében.

Az elsőfokú bíróság a felperes megállapítási keresettel együtt előterjesztett marasztalási keresetét elbírálhatónak minősítette, figyelemmel arra, hogy a felszámolási eljárás iránti kérelem 2010. január 29-én érkezett a felszámolási ügyben eljáró bírósághoz, tehát jelen jogvitára az ezen a napon hatályban levő csődtörvény 33/A. § (3) bekezdése az irányadó. Ez rögzíti, hogy a bíróság által jóváhagyott közbenső mérleg és részleges vagyonfelosztási javaslat alapján, ha a hitelezők igényének kielégítésére nem elegendő az adós felszámolási körébe tartozó vagyon, bármely hitelező vagy az adós nevében a felszámoló az (1) bekezdés szerinti megállapítási kereseten kívül keresettel kérheti a bíróságtól azt is, hogy a bíróság a ki nem elégített követelés megfizetésére kötelezze az adós volt vezetőjét. A jogalkotó indokolása szerint a fenti jogintézmény célja az, hogy ha megállapítható, hogy a közbenső mérleg és a részleges vagyonfelosztási javaslat alapján a hitelezők igényeire nem elegendő az adós felszámolási körébe tartozó vagyon, akkor a hitelezők már a

felszámolási eljárás lezárása előtt marasztalási keresetet terjeszthessenek elő. Megítélése szerint a célszerűségi és gazdasági szempontok is indokolták azt, hogy a törvényi feltételek fennállása esetén a felszámoló egyazon perben előterjeszthessen megállapítási és marasztalási keresetet is. Emellett az alkalmazandó csődtörvény 33/A. § (4) bekezdése akként rendelkezett, hogy több hitelező által az (1) bekezdés alapján indított megállapítási, és a (3) bekezdés alapján indított marasztalási kereset esetén a bíróság a pereket egyesíti. Mindezeket figyelembe véve nem sért jogszabályt, hogy a felperesi oldalon eljáró adós társaság a jelen perben a megállapítási keresettel együtt marasztalási keresetet is előterjesztett.

Az elsőfokú bíróság **1.szakértő** igazságügyi szakértő véleménye alapján megállapította, hogy a felperesi társaság 2009. év végén fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, vagyis ezen időponttól kezdődően kellett alperesnek a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján meghozni a gazdasági döntéseit. Ennek a követelménynek azonban nem felelt meg a 2010. január 31-i és a 2010. március 31-i nagy összegű bérkifizetés alperes javára, amelynek eredményeként a társaság vagyoni helyzete tovább romlott. A bérkifizetés megtörténtének tényét egyrészt **1. tanú** tanú, a **felperes**. társaság könyvelését végző könyvelő társaság alkalmazottja vallomása alapján állapította meg, aki elmondta, hogy a bérkifizetés lekönyvelése bérkarton, vagy pedig külön kiadási pénztárbizonylat alapján történt meg. Bizonyítékként értékelte a felperes által 29/F/1. alatt csatolt, alperes által aláírt „jövedelem igazolás egészségbiztosítási ellátás megállapításához” megnevezésű okiratot is, amely az alperes munkaviszonyának 2010. június 30-i megszűnésének időpontjában készült, és amely okiraton alperes elismerte a 2010. január hónapi 20.000.000 forint, és a 2010. március hónapi 6.000.000 forint bér kifizetésének megtörténtét. Ennek bizonyítékként értékelte a 2010. július 14-én kelt, a 2010. üzleti év első felére vonatkozó tevékenység záró mérleget (egyszerűsített évközi beszámolót) is, amelyet szintén aláírt az alperes, és amely a személyi jellegű ráfordítások sorában az fenti bérkifizetések összegét szintén tartalmazta.

Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy alperes 2015. július 2-án kelt bizonyítási indítványa az igazságügyi könyvszakértő kirendelésével kapcsolatban nem felelt meg a Pp. 93. § (3) bekezdésében írt követelménynek, mert jogi képviselője azt nem írta alá, ezért ennek a bizonyítási indítványnak nem adott helyt. A lefolytatott bizonyítási eljárás eredménye alapján azonban kétséget kizáróan bizonyítottanak értékelte, hogy a felperes által hivatkozott bérkifizetés megtörtént.

Az alperes védekezésével kapcsolatosan rámutatott arra is, hogy jelen per tárgya az alperes, mint vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása, ebből következően nem azt kellett vizsgálni a bíróságnak, hogy az alperes részére ténylegesen milyen összegű nettó bérkifizetés történt, hanem azt, hogy az alperes, mint ügyvezető döntése folytán a társaság vagyona milyen összeggel csökkent. Nem vitathatóan a nettó bérkifizetés adó- és járulék fizetési kötelezettséget keletkeztetett a felperesi társaság részére, így az ügyvezető ezen bérkifizetési intézkedései a társaság vagyonát a bruttó bérösszegnek megfelelő mértékkel csökkentette. Nem tartotta relevánsnak alperes azon védekezését, hogy a társaságnak volt egy másik önálló aláírási jogosultsággal rendelkező tagja is, az időközben elhunyt Erasmus Gabriella, mivel valamennyi, a vitatott kifizetésre vonatkozó, fent felsorolt okiratot alperes is aláírta.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és felperes keresetének elutasítását, másodlagosan kérte annak hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság utasítását a per újabb tárgyalására.

Jogorvoslati kérelmében megismételte azt az érvelését, hogy a 2014. március 3-án kelt, és 2014. március 6-án előterjesztett kereset időpontjában a Cstv. 33/A. § (7) bekezdése még nem volt hatályban, mert azt a 2013. évi CCLII. törvény 2014. március 15-i nappal iktatta hatályba. Ebből következően jogellenes volt az a felperesi követelés, amellyel az alperest 14.293.787 forint ki nem elégített hitelezői igény megfizetésére kérte kötelezni. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság akkor

járt volna el helyesen, ha a marasztalásra irányuló kereset vonatkozásában a per a Pp. 157. § alapján megszünteti.

Megismételte érvelését, mely szerint az alperesnek, mint vezető tisztségviselőnek a felelőssége nem állapítható meg, mert a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt valamennyi konjunktív feltétel nem valósult meg. E törvényhely értelmében többek között azt kellett volna bizonyítania a felperesnek, hogy az alperes a felperesi társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét *követően az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekének figyelembe vételével látta el*, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent.

Hangsúlyozta, hogy a per iratai között elfekvő bérkartonok adatai szerint rendszeresen 60.235 forint nettó havi bért vett fel, a 2010. januári és márciusi nettó bérösszegek kifizetését tartalmazó bérkartonokon a megjelölt nagy összegű bérek átvételét nem igazolja aláírás. Véleménye szerint nem elegendő az egyszerűsített évközi beszámoló adatainak értékelése sem, amelyet aláírt, mert ennél részletesebb bizonyítást kellett volna a bíróságnak elrendelnie, enélkül pedig ténymegállapításai és a keresetnek helyt adó döntése megalapozatlan. Hangsúlyozta, hogy **1. tanú** tanú maga is úgy nyilatkozott, hogy a házipénztárt nem látta, nem is tudja, hogy ki látta egyáltalán, továbbá azt is elmondta, hogy a gazdasági esemény és a könyvelés között időbeli eltérés lehetséges. A tanú úgy nyilatkozott, hogy az alperes által vezetett társaság főkönyvi kartonjában szereplő 5.000.000, illetve 2.500.000 forint kihelyezésének időpontja az iratokból nem derül ki. A 2010. januári főkönyvi kivonatból kiderül, hogy az 5.000.000 forint kölcsön visszafizetése megtörtént a házipénztárba 2010. január 5-én, és ugyancsak ezen a napon a házipénztárba befizettek 2.500.000 forint elszámolási előleget. Abból a körülményből, hogy ezen összegek kihelyezésére már a korábbi évben, években sor kerülhetett, arra kellett volna következtetni, hogy a társaság vagyona a fent említett 2.500.000 és 5.000.000 forint pénzeszközökkel nem a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően, hanem azt jóval megelőzően csökkent.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság nem használhatta volna fel bizonyítékként a büntető eljárásban készült szakvéleményt, és lényeges eljárási szabályt sértett akkor is, amikor szakértő kirendelésére vonatkozó határozott indítványának nem adott helyt. A büntető eljárásban kirendelt szakértő szakvéleményét azért nem lehetett volna szakvéleményként figyelembe venni ebben a perben, mert a Pp. 177. § (1) bekezdése alapján ezt a szakértőt nem a polgári perbíróság rendelte ki. Álláspontja szerint a más eljárásból beszerzett szakértői vélemény a jelen perben rendelkezésre álló okiratokkal és bizonyított tényekkel ellentmondásban áll. Ennek tisztázása végett a polgári perbíróságnak általa indítványozott szakértői bizonyítást foganatosítania kellett volna.

Megismételte azt az érvelését is, hogy az ellene folyamatban lévő büntető eljárás vádirata szerint a bizonyítás alá vont tényállás ugyanaz, mint jelen ügyben a vezető tisztségviselő felelősségét megalapozó felperes által állított intézkedések sora. A polgári perben és a büntető eljárásban ugyanazoknak az állítólagos kifizetéseknek a megtörténte kapcsán kívánja az ügyészség őt büntetőjogi felelősség alá vonni. A Pp. 152. § (1) bekezdése alapján, ha a per eldöntése olyan előzetes kérdés elbírálásától függ, amelynek tárgyában az eljárás büntető bírói vagy államigazgatási hatáskörbe tartozik, a bíróság a per tárgyalását ennek az eljárásnak jogerős befejezéséig felfüggesztheti. Mindezek alapján továbbra is fenntartotta a polgári per felfüggesztésére irányuló kérelmét, és kérte a másodfokú bíróságot, hogy erről rendelkezék.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a döntésére is kiható lényeges eljárási szabálysértést nem valósított meg, a bizonyítási eljárást a Pp. szabályai szerint folytatta le, és a rendelkezésére álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelve helyesen állapította meg a jogvita eldöntéséhez szükséges tényeket, abból

pedig helytállóan vonta le jogi következtetéseit. Ítéletét ezért a Fővárosi Ítélőtábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, annak indokolására csupán hivatkozik.

A fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá:

Amint azt az elsőfokú bíróság is helyesen rögzítette, jelen ügyben a felperesi társaság elleni felszámolási kérelem előterjesztésének napján (2010. január 29-én) hatályban volt csődtörvényi rendelkezések az irányadóak.

A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése írja elő, hogy a hitelező vagy - az adós nevében - a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól [6. § (1) bekezdés] annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. *Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges.* A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. A keresetben vagyoni biztosíték nyújtása is kérhető a hitelezők követelésének kielégítése céljából. A biztosíték a bíróság gazdasági hivatalában letéti számlára befizetendő pénzösszeg vagy hitelintézetnél lekötött és elkülönítetten kezelt pénzösszeg (pénzbeli letét), EGT-állam vagy hitelintézet által kibocsátott vagy garantált, a letétbe helyezéstől számított 180 napnál hosszabb hátralévő futamidejű, azonnal beváltható vagy értékesíthető, hitelviszonyt megtestesítő értékpapír, bankgarancia, biztosítói garancia, biztosító által kiállított, készfizető kezességvállalást tartalmazó kötelezvény lehet. A bíróság által megállapított biztosíték teljesítéséért az adós gazdálkodó szervezet többségi befolyással [Ptk. 685/B. §] rendelkező tagja (egyszemélyes társaság és egyén cég esetén a tag, külföldi székhelyű vállalkozás magyarországi fióktelepe esetén a külföldi székhelyű vállalkozás) kezesként felel. A külföldi székhelyű vállalkozás az említett kezesi kötelezettségéből eredő fizetési kötelezettségét nem teljesítheti a fióktelepe rendelkezésére bocsátott vagyonból.

A fenti törvényhely (2) bekezdése értelmében mentesül a felelősség alól az (1) bekezdésben említett vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően nem tett eleget az adós éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámoló- készítési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

A (3) bekezdés tartalmazza azt a rendelkezést, hogy: amennyiben a bíróság által jóváhagyott közbenső mérleg és részleges vagyonfelosztási javaslat alapján a hitelezők igényeinek kielégítéséhez nem elegendő az adós felszámolás körébe tartozó vagyona, bármely hitelező vagy az adós nevében a felszámoló az (1) bekezdés szerinti megállapítási kereseten kívül keresettel kérheti a bíróságtól azt is, hogy *a bíróság a ki nem elégített követelés megfizetésére kötelezze az (1) bekezdés alapján az adós volt vezetőjét.*

A Cstv.33/A.§ (4) bekezdése szerint több hitelező által az (1) bekezdés alapján indított megállapítási és a (3) bekezdés alapján indított marasztalási per, továbbá a 63. § (3) bekezdése alapján indított kereseti kérelem esetén a bíróság a pereket egyesíti. Az (1) bekezdésben meghatározott vagyoni biztosíték hitelezők közötti felosztásáról a felszámolási eljárás jogerős lezárása után, az egyesített per jogerős lezárásakor kell rendelkezni a hitelezők pernyertessége esetén. A felosztás a hitelezők

között az 57. § szerinti sorrend figyelembevételével, a felszámolási eljárásban meg nem térült követeléseik arányában történik.

Az (5) bekezdés rögzíti: Az (1) bekezdés alkalmazásában a gazdálkodó szervezet vezetőjének minősül az a személy is, aki a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt.

A Cstv. 33/A. §-a tehát már 2009. szeptember 1-től tartalmazta azt a lehetőséget, hogy jogerős közbenső mérleg ismeretében a megállapítási keresetet előterjesztő hitelező vagy az adós nevében eljáró felszámoló a folyamatban levő megállapítási perben a ki nem elégített követelés megfizetésére vonatkozóan a marasztalási keresetét is előterjeszti, ha a hitelezők igényeinek kielégítéséhez nem elegendő az adós felszámolás körébe tartozó vagyona. A fenti rendelkezés 2012. március 1-ei hatállyal kikerült ugyan - jogalkotói tévedés folytán - a fenti törvényhelyből, ezért ezt a jogi lehetőséget ismét beiktatták a 2014. március 15-től hatályos szövegbe, immár a Cstv. 33/A. § (7) bekezdésében.

Tekintettel arra, hogy az alkalmazandó jogszabályi rendelkezés a megállapítási igény mellett egyértelműen marasztalási igény előterjeszthetőségére is lehetőséget biztosít - a hitelezők mellett - az adós nevében eljáró felszámolónak is, ha a felszámolási eljárás még folyamatban van, ebben a perben nem volt törvényi akadálya, hogy a felperes két keresetet terjesszen elő, egy megállapítási és egy marasztalási keresetet, a bíróságnak pedig mindkét keresetről döntenie kellett. Téves tehát az alperes azon hivatkozása, hogy a marasztalási keresetet a bíróságnak el kellett volna utasítania, illetőleg a Pp. 157. §-a alkalmazásával a pert e kereset vonatkozásában meg kellett volna szüntetnie.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a vezető tisztségviselő fenti csődtörvényi rendelkezésben megfogalmazott felelőssége valójában a hitelezők irányába fennálló, mögöttes kártérítési felelősség a felszámolási vagyonból ki nem elégíthető hitelezői követeléseknek megfelelő összeg erejéig. Mivel tehát a vezető tisztségviselő a hitelezők felé és nem az adósra tartozik a kártérítési összeggel helytállni, a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése csak akképpen értelmezhető, hogy ha a felszámolási eljárás még folyamatban van, és az adós társaság nevében eljáró felszámoló indítja meg a felelősség megállapítási pert, majd a jogerősen jóváhagyott közbenső mérleg alapján marasztalási keresetet is előterjeszt, a vezető tisztségviselő az általa megfizetendő összeget a felszámolási vagyonba köteles teljesíteni, a felszámoló pedig ezt a felszámolási vagyonba befolyt összeget a nyilvántartásba vett hitelezők részére köteles kifizetni.

Nem vétett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor az alperes ellen folyamatban lévő büntető eljárásban beszerzett szakvéleményt jelen per anyagává tette, és azt a bizonyítékok között értékelte. A szakvélemény nem áll ellentétben a polgári perben feltárt körülményekkel és tényekkel, a bíróság pedig ezt az okirati bizonyítékot a Pp. 164. § alapján a bizonyítékok mérlegelésének körébe vonhatta, és saját belátása szerint értékelhette. Az ítélet részletes indokolása szerint a polgári perben eljáró elsőfokú bíróság a büntető eljárásban elkészített igazságügyi szakértői vélemény megállapításait valójában csupán az adós társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztének időpontja tekintetében értékelte egyedüli bizonyítékként. A bérkifizetést, mint tény, nem a szakvélemény, hanem a tanúvallomás, valamint a jelen eljárásban becsatolt okirati bizonyítékok alapján állapította meg.

A Fővárosi Ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, mely szerint a vezető a mögöttes felelősségének vizsgálatakor az ügyvezetők magatartását, és nem az alperesi munkavállaló magatartását kellett értékelni, ezért nem annak volt jelentősége, hogy az alperes, mint munkavállaló milyen összegű nettó munkabért vett fel, hanem annak, hogy a vezetők milyen kifizetést eszközöltek

a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezte után, ebbe pedig beletartozott a nettó munkabér után kifizetett összes járulék is. A 2010. január és márciusi hónapban kifizetett, a szokásosnál jóval magasabb bérösszegek munkajogi megalapozottsága egyáltalán nem volt igazolt, ezért azt a következtetést kellett levonni, hogy ezeknek a kifizetéseknek nem volt alapja, ezáltal ezek a vezetői intézkedések az adós vagyont 26.000.000 forinttal csökkentették. A megállapított kár összege magasabb, mint a jogerős közbenső mérleg alapján kiegyenlítetlenül maradt 14.293.878 forint mértékű összhitelezői igény. Az sem vonható kétségbe, hogy a társaságnak ebben az időszakban (2010. I-III. hó) két ügyvezetője volt, akik a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése értelmében egyetemlegesen kötelesek helytállni a hitelezők felé, figyelemmel azonban arra, hogy a másik vezető tisztségviselő időközben elhunyt, az ő perbe állítása már természetesen nem volt lehetséges.

A Fővárosi Ítéltábla sem tekintette a büntető eljárásban várható döntést a polgári per szempontjából olyan előzetes kérdésnek, amely a polgári per felfüggesztését indokolta volna, mert a büntetőjogi felelősség és a kártérítési felelősség egymástól különbözik. Csupán azon ok miatt, hogy a párhuzamosan folyó eljárásokban a bizonyítandó tények köre azonos, a polgári per felfüggesztésének nincs helye. Hangsúlyozza továbbá, hogy jelen ügyben nem volt szükséges annak a körülménynek a vizsgálata, hogy az adós társaság az 5.000.000 forint pénzeszközt mikor fizette ki kölcsönként a vagyonából, illetőleg mikor fizette ki a 2.500.000 forint előleget. Az adós társaság fizetéseképtelenségének veszélyhelyzetét az igazságügyi szakértő sem ezen körülmények alapján határozta meg, hanem azon könyvelési adatok alapján, amely szerint a társaság árbevételei már a megalakulástól kezdődően nem voltak elegendőek a rendszeres üzemeltetési költségek fedezetére, ezért a társaság tartozásai a vagyont a 2009. üzleti évben már oly mértékben meghaladták, hogy megállapíthatóvá vált a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezése.

A fellebbezést előterjesztő alperes a másodfokú eljárás során felmerült költségeket a Pp. 239. §, valamint a 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az ellenérdekű fél részére, és viselni tartozik a saját költségeit is. A felperes jogi képviselőjének költségét az ítéltábla - megállapodás hiányában - mérlegeléssel határozta meg 200.000 forint + ÁFA összegben a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-a és 4/A. §-a alapján.

Budapest, 2016. február 3.

Botka Lászlóné dr. sk.
a tanács elnöke

. Volein Anna sk.
előadó bíró

dr. Csányi Terézia Katalin sk.
bíró

A kiadmány hitelül: